

Hồi 293

Kính tạ bất mãn

Yến Phi đề phòng cảnh giới ở mức độ cao nhất, giám sát toàn bộ tình hình Tiểu Kiến Khang.

Tất cả đều không có điểm nào bất bình thường, những xe lừa chở hàng vẫn ra vào liên miên bất tuyệt, chiến sĩ đều buông vũ khí làm trạo phu, vác những bao hàng hóa vào xếp trong các ngôi nhà kiên cố. Trong đó hai nơi có khả năng phòng ngự cao nhất là tổng đàn Yết bang và Hung Nô bang là chắc chắn nhất. Nếu hai kho lương tạm thời này mà chất đầy lương thảo thì có lẽ cũng đủ cho ba vạn quân của địch nhân ăn trong nửa năm.

Thỉnh thoảng lại có một toán kỵ binh của địch nhân đi tuần qua, nhưng không giống như là đặc biệt tăng cường thêm phòng ngự, so với không khí căng thẳng dàn sẵn trận thế ngoài kia thì còn lâu mới bì kịp.

Nhưng cảm giác bất an trong lòng chàng vẫn không thể xua đi.

Cảm giác bất tường này bắt đầu từ khi hình ảnh Tông Chính Lương thoáng hiện ra trong đầu chàng, lúc đó trong lòng chàng đã ngấm ngấm cảm thấy điều gì đó, nên đã đưa mắt nhìn về phía Chung lâu theo sự mach bảo của trực giác, kể đó là bị một đội nhân mã từ Chung lâu phóng đến làm cho một phen hoảng hốt. Yến Phi ngỡ rằng Tông Chính Lương là một trong số này nên mới làm mình có cảm ứng, vậy mới không dám dùng khinh công lướt đi trên cao nữa, mà chỉ dám chạy trong các ngõ hẻm bên dưới.

Nhưng cảm giác bất an đó không giảm mà lại tăng, càng lúc càng mãnh liệt.

Hà! Có thể mình đã bị địch nhân phát hiện hành tung rồi.

Người mục kích chàng xâm nhập là Tông Chính Lương. Kẻ này là thích khách nổi tiếng ở phương Bắc, không những võ công cao cường mà còn có mỹ danh Tiểu Hậu Nghệ. Người thiện xạ thì nhãn lực đặc biệt cao minh, hướng hồ là hạng thần tiễn thủ như Tông Chính Lương. Địch nhân dùng chiêu này quả thật cao minh, để Tông Chính Lương đứng trên Chung Lâu Quan Viễn đài nơi cao nhất Chung Lâu, dùng cặp mắt tinh nhuệ của mình giám thị toàn bộ Biên Hoang Tập, Yến Phi chàng cũng vì thế mà bại lộ hành tung, thua một cách vô cùng oan uổng, mà lại không thể không phục. Cũng may là chàng còn có cảm ứng siêu phàm, bằng không chỉ e đến lúc chết cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì nữa.

Giờ chàng phải làm sao? Chỉ cần bị địch nhân vây đánh ở bất cứ chỗ nào trong Tập, thì đừng nói là một Yến Phi chứ mười Yến Phi cũng chết là cái chắc, liều mạng đột phá vòng vây là một cách tuyệt đối không thể thực hiện được.

Mật đạo ở Thái Hoa cư có cũng như không, bởi vì lối ra vẫn ở trong Tập, hướng hồ chàng không thể nào chui vào mật đạo mà không kinh động đến ai.

Mật thất bên dưới Lạc Dương lâu thì sao? Vào đó chẳng phải là tự chui đầu vào tuyệt địa, hoàn toàn ngược với ý đồ chuyển đi này của chàng hay sao.

Đúng lúc này, chàng nhớ tới cách suy nghĩ đặt mình vào vị trí đối phương của Lưu Dụ.

Giả như mình biến thành Tổng Chính Lương, đang đứng trên Quan Viễn đài thì phát hiện ra có Yến Phi xâm nhập, sau đó lại mất dấu đối phương thì sẽ có hành động gì?

Chàng sẽ lập tức phi báo cho Điều Hưng và Mộ Dung Luân, bí mật điều động nhân thủ, phong tỏa toàn bộ Biên Hoang Tập, đặc biệt là khu bến cảng ở Dinh Thủy, vì tình hình ở đó là hỗn loạn nhất, cũng là nơi dễ đột vây nhất. Hành động của địch nhân ắt hẳn sẽ tiến hành một cách âm thầm bí mật, khi bố trí hoàn tất thì mới bắt ngao trong rọ, chỉ cần bắt sống hoặc giết chết Yến Phi, sự đả kích đối với Hoang nhân sẽ không thể nào bì được.

Địch nhân sẽ tổ chức thành một đội "bắt Yến Phi" để lũng bắt chàng như đối phó với Hoa Yêu thuở trước. Đội ngũ cao thủ tinh nhuệ nhất này đầu tiên sẽ suy đoán xem lần này chàng tiềm nhập Biên Hoang Tập là có mục đích gì, đương nhiên là chúng sẽ không thể đoán được chàng về đây để tìm Đạo nhật phong, mà chỉ có thể đoán là chàng đến để ám sát hoặc phá hoại mà thôi.

Mục tiêu ám sát đương nhiên không ngoài Điều Hưng hoặc Mộ Dung Luân, còn phá hoại thì cũng không còn gì khác là đốt kho lương thảo.

Nghĩ tới đây, Yến Phi đã biết lần này sinh tử của mình toàn bộ đều phải xem có tìm được Đạo nhật phong hay không, đó là sinh lộ duy nhất của chàng, hơn nữa lại còn phải hoàn thành trước khi địch nhân kịp tỉnh ra, bằng không chàng chỉ còn đường mở đường máu đột vây, liều mạng một phen, giết một tên thì đủ vốn, giết hai tên là có lời.

Yến Phi ra khỏi chỗ nấp, phóng về phía Tổng đàn Hung Nô bang, để linh cảm lên đến trạng thái cực hạn.

oOo

Nội đường Hoàn phủ, Giang Lăng Thành.

Hoàn Huyền ngồi ngả người trên ghế, nét mặt âm trầm.

Hầu Lượng Sinh, Hoàn Tu, Can Quy ngồi khép nép một bên, không ai dám nói gì.

Hồi lâu sau Hoàn Huyền mới cất giọng đều đều nói: "Cả một người cũng giữ không nổi, thử hỏi có đáng chết không?".

Bọn ba người Hầu Lượng Sinh nghe xong đều ngấm ngấm kinh sợ, không biết lời này của Hoàn Huyền chĩa vào ai? Trong ba người kẻ nào sẽ đại nạn lâm đầu?

Người ta nói làm bạn với vua như bạn với hổ, nhưng Hầu Lượng Sinh thì có cảm giác như ngủ chung với độc xà, có trời mới biết đến lúc nào thì nó sẽ há miệng đớp cho gã một phát.

Hoàn Huyền lại nói với giọng pha chút mệt mỏi: "Thất cổ chết từng đũa tỳ bặc của Đạm Chân một cho ta, bọn chúng đáng bị trừng phạt như vậy".

Hoàn Tu dạ một tiếng linh mệnh rồi liền mượn cớ đi làm chuyện này để thoát thân. Chẳng ngờ Hoàn Huyền lại đưa tay cản hấn lại, từ từ nói: "Chuyện này để Can Quy đi làm được rồi".

Hoàn Tu đành phải ngồi xuống nhìn Can Quy đứng dậy đi ra.

Hầu Lượng Sinh thì rợn hết cả sống lưng, làm gã cảm thấy sợ hãi và kinh ngạc nhất chính là ngữ điệu lãnh đạm tựa như không có chuyện gì xảy ra và thái độ coi mạng người như cỏ rác của Hoàn Huyền.

Cái chết của Vương Đạm Chân chỉ có thể trách Lưu Lao Chi, hay trách chính Hoàn Huyền ư, vậy mà ư lại trút giận lên những kẻ tỳ bặc vô tội. Vương Đạm Chân mang theo độc dược bên mình, rõ ràng là đã có lòng tìm đến cái chết, có thể thấy trong cái chết của nàng, trách nhiệm của họ Hoàn ư là lớn nhất.

Ánh mắt Hoàn Huyền hướng về phía Hoàn Tu, giọng nói nhẹ nhàng thoải mái như đã quên hẳn Vương Đạm Chân: "Vừa rồi Dương Toàn Kỳ đến gặp ta, nói Ân Trọng Kham muốn dâng thư lên triều đình xin phục chức Kinh Châu thứ sử. Nói dễ nghe thì là trung cầu ý kiến của ta, khó nghe hơn một chút thì là bức ta tỏ thái độ đối với việc này. Huỳnh có ý kiến gì không?".

Hoàn Tu giờ mới biết nguyên nhân Hoàn Huyền lưu mình lại, vội nói: "Tất cả đều do Nam quận công làm chủ, Hoàn Tu không có ý kiến".

Hoàn Huyền cười cười nói: “Không làm được Kinh Châu thứ sử huynh cũng không thấy đáng tiếc sao?”.

Hoàn Tu vẫn là một câu đó: “Tất cả do Nam quận công quyết định”.

Ánh mắt Hoàn Huyền chuyển qua Hầu Lượng Sinh, nói: “Ta phải làm thế nào? Nếu ta không chịu gặt đầu, Ân Trọng Kham vẫn dám dâng thư lên Kiến Khang đúng không?”.

Hầu Lượng Sinh cung kính đáp: “Đây là thủ đoạn để phân hóa chúng ta của Tư Mã Đạo Tử, xin Nam quận công minh xét”.

Hoàn Huyền cười lạnh nói: “Người tưởng ta không biết đây là âm mưu nguy kế của Tư Mã Đạo Tử sao? Có điều lần này ta lại phải cảm ơn y đã giúp ta thăm dò tâm ý của hai kẻ Ân, Dương này, lại khiến Dương Toàn Kỳ lộ ra cái đuôi hồ ly của hắn. Hừ!”.

Hai người đều không dám nói gì nữa.

Hoàn Huyền lại trầm ngâm lẩm bẩm: “Ta cũng sẽ dâng tấu chương xin cho Ân Trọng Kham phục hồi nguyên chức. Kể từ ngày hôm nay, hai người phải giám thị bọn chúng thật cẩn kẽ, không được có bất cứ sơ suất nào, hiểu chưa?”.

Hầu Lượng Sinh và Hoàn Tu vội vàng gặt đầu nhận lệnh.

oOo

Thời gian đột nhiên trở nên cực kỳ quan trọng, nếu chàng chọn lựa sai lầm, đoán sai nơi giấu Đạo nhật phong một lần nữa, nhiệm vụ lần này của chàng sẽ triệt để thất bại, thậm chí có thể vì chuyện này mà mất mạng nữa.

Nếu Điều Hưng muốn đem Đạo nhật phong giấu trong bất cứ kho ngầm nào trong Tập thì tổng đàn Thiết Phất bộ Hung Nô ở Tiểu Kiến Khang đương nhiên là sự lựa chọn đầu tiên. Điều Hưng có thể đã tìm hiểu qua Hách Liên Bột Bột mọi điều liên quan đến các kiến trúc ở Biên Hoang, nên mới không cần lo lắng là còn mật thất hay bí đạo gì chưa bị phát hiện. Chính vì vậy mà hắn không hề hay biết ngay bên dưới Lạc Dương lâu nơi hắn cư ngụ cũng có một bí thất dưới lòng đất.

Biên Hoang Tập rơi vào tay Mộ Dung Thùy và Tôn Ân, tù binh Hoang Nhân đều bị tập trung tại Tiểu Kiến Khang, cũng lấy tổng đàn hai bang này làm chủ. Ngày đó khi bố trí phản công, bọn Yến Phi đã thông qua mật đạo, vận chuyển vũ khí và lương thực vào Tiểu Kiến

Khang, giấu trong mật thất ngấm bên dưới tổng đàn hai bang này. Vì vậy đối với tình hình bên dưới tổng đàn Hung Nô Bang, có thể nói là Yến Phi đã rõ như lòng bàn tay.

Bên trong bức tường cao có hơn mười tòa kiến trúc lớn nhỏ khác nhau, nhà chính hướng về phố Kiến Khang, gồm ba gian liền nhau, quy mô hùng vĩ, trông khá giống một tòa thành lũy, đây cũng là kiến trúc kiên cố nhất trong tổng đàn Hung Nô bang. Sau thành công của lần phản công Biên Hoang lần đầu tiên, Đồ Phụng Tam đã đòi lấy nơi đây làm Thích Khách quán.

Mật thất và mật đạo chính đều được thiết kế bên dưới tòa nhà này, cũng là nơi đông đúc nhất hiện giờ, người ra kẻ vào, lương thực không ngừng được chuyển đến, sau đó phân tán vào các phòng khác nhau.

Mục tiêu của Yến Phi là ngôi nhà nằm tách riêng ở góc đông bắc, bên dưới nó là một kho lương và không có mật đạo nối liền, là nơi thích hợp nhất để nấu thân.

Chàng mượn bóng cây yểm hộ, lướt đến hoa viên bên ngoài ngôi nhà mục tiêu, quỳ trong bụi cỏ quan sát tình hình.

Cả tổng đàn Hung Nô bang như sôi lên sục sục, duy chỉ có một góc này là tĩnh lặng vô thanh, không ai đặt chân đến nửa bước. Yến Phi suýt chút nữa thì muốn đánh trống lui quân để kiểm chỗ khác thử vận khí, nhưng rồi ngay sau đó lại quyết định vào trong xem thử ra sao, một mặt vì thời gian không cho phép chàng đi khắp nơi lục lọi nữa, ngoài ra, quan trọng hơn là chàng chợt nghĩ đến một điểm quan trọng.

Nhìn bề ngoài thì Điều Hung và Mộ Dung Luân đang hợp tác rất vui vẻ, nhưng sự thực thì giữa hai kẻ này khẳng định không thể tránh khỏi có điều cố kỵ lẫn nhau. Điều Hung rất có thể đã giấu Mộ Dung Luân chuyện Đạo nhật phong. Loại độc hỏa khí này càng giữ được bí mật thì công hiệu lại càng lớn, có trời mới biết được sau khi thu thập Hoang nhân xong, Điều Hung có quay mũi thương lại đối phó Mộ Dung Luân hay không, lúc ấy Đạo nhật phong ắt hẳn sẽ vô cùng đắc dụng, khiến Điều Hung có thể lấy ít thắng nhiều. Hoặc cũng có thể Điều Hung sợ Mộ Dung Thùy có ý độc chiếm Biên Hoang Tập nên đã cố ý lưu lại chiều này, tránh để đến lúc cần thiết lại không kịp trở tay.

Bất luận nghĩ từ góc độ nào đi chăng nữa thì chuyện Điều Hung giấu Mộ Dung Luân về Đạo nhật phong cũng vô cùng hợp lý, vì vậy nên hắn mới cố ý không phái người canh giữ, tránh để tai mắt kẻ khác chú ý, lại không chọn Thái Hoa cư, Lạc Dương lâu mà đem cất giấu hỏa khí ở kho lương này.

Nghĩ thông vấn đề này xong, Yến Phi nào dám do dự, lập tức phóng ra khỏi chỗ nấp đến trước cửa kho, đẩy hai cánh cửa không khóa tiến vào.

Cảnh tượng trước mắt khiến chàng không khỏi chau mày.

Trong kho chất đầy những bao gạo chồng chồng lớp lớp đến tận nóc nhà, bao gạo chất khắp nơi, chỉ để lại một không gian nhỏ hẹp cho vài người đứng ở trước cửa.

Đây có thể nói là cách phòng vệ tốt nhất, không nhắc hàng trăm bao gạo này ra thì bất cứ kẻ nào cũng đừng hòng tiến vào bí đạo.

Yến Phi không kinh hãi mà ngược lại còn lấy làm mừng rỡ, giờ thì chàng đã chắc đến tám phần rằng Điều Hưng đem giấu Đạo nhật phong ở mật thất bên dưới.

Thành công rồi!

Yến Phi lướt vào trong, rồi đóng cửa lại.

oOo

Vân Long thuyền lướt đi trên Động Đình Hồ, Nhiếp Thiên Hoàn đứng ở mũi thuyền, chấp tay ngửa mặt nhìn trời cao, thần tình nghiêm túc.

Hác Trường Hanh đến bên cạnh ỵ, cúi đầu cung kính nói: "Bang chủ triệu Trường Hanh đến không biết có gì phân phó?".

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Trường Hanh có phải vẫn canh cánh trong lòng trận chiến Hoài Thủy đó phải không?".

Hác Trường Hanh ủ rũ nói: "Trường Hanh cảm thấy hổ thẹn vô cùng, vô cùng có lỗi với bang chủ, đã phụ lòng hậu ái mà bang chủ dành cho tiểu nhân rồi".

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, quan trọng nhất là phải là kẻ chiến thắng cuối cùng. Lần này xảy ra chuyện vấn đề không phải ở ngươi, mà là do bị Hoàn Huyền làm liên lụy vì ỵ không giữ nổi Lưu Lao Chi, dẫn đến tình thế xoay ngược, ngươi và Nhã Nhi an toàn trở về là ta đã vô cùng mãn ý rồi".

Hác Trường Hanh thở dài nói: "Nhưng chuyện để mất lương thuyền thì Trường Hanh không thể tránh khỏi trách nhiệm".

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười nói: "Nếu đổi lại là ta thì cũng sẽ phạm phải sai lầm đó thôi, giao dịch với Điều Hưng là một hành động rất đúng đắn, vấn đề là chúng ta đã đánh giá Hoang nhân quá thấp. Biên Hoang là địa bàn của chúng, bất cứ gió lay cỏ động chuyện gì

cũng khó mà qua mắt được bọn chúng, vậy nên chúng ta thất lợi ở Hoài Thủy, lương thuyền lọt vào tay chúng cũng không có gì là lạ, không việc gì phải dẫn vật chuyện này đâu”.

Hác Trường Hanh cảm động thốt lên: “Bang chủ!”.

Nhiếp Thiên Hoàn lại vui vẻ nói tiếp: “Người nghĩ ta là Hoàn Huyền chắc? Có chuyện gì sơ sót cũng lỗi người khác ra trút giận mà chẳng thêm để ý xem tại sao lại có sơ sót, vấn đề nằm ở đâu. Nhiếp Thiên Hoàn ta đây tung hoành Lương Hồ mười mấy năm, xưa nay chưa kẻ nào làm gì được ta, chính là vì ta có một đám huynh đệ luôn trung thành nhất mực với ta, không kẻ nào bội phản ta cả”.

Hác Trường Hanh xúc động đến tận đáy lòng: “Chỉ cần Bang chủ nói một câu, Trường Hanh xin vì người mà dâng cả tính mạng này”.

Nhiếp Thiên Hoàn ung dung nói: “Sự thực thì Lương Hồ bang của chúng ta chưa bao giờ có được tình thế tuyệt hảo đến vậy, cái chết của Giang Hải Lưu làm Đại Giang bang giờ chỉ còn lại cái danh hảo chứ thực lực chẳng còn bao nhiêu, chỉ cần chúng ta tăng cường khống chế Đại Giang và các nhánh sông lớn nhỏ, Đại Giang bang sẽ vĩnh viễn không có hy vọng trở mình”.

Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: “Lần này Hoàn Huyền tấn công Kiến Khang thất bại, Tư Mã Nguyên Hiễn đã lộ ra bản sắc mãnh tướng, điều này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, ta e là cả Tư Mã Đạo Tử cũng không thể ngờ được đứa con đấm chìm trong tử sắc của lão lại lẫm tử hồi đầu, mà còn có bản lĩnh tới vậy”.

Hác Trường Hanh gật đầu nói: “Hoàn Huyền bị bức phải dựa vào chúng ta, còn chúng ta thì có thể nhân đó mở rộng thêm thế lực, khống chế các bang hội hai bên bờ Đại Giang, không được chúng ta phê chuẩn, tuyệt đối không cho phép kẻ nào làm ăn với Đại Giang bang”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Đây chỉ là cách làm tiêu cực, Kiến Khang và các thành thị ở hạ du Kiến Khang đều nằm ngoài phạm vi thế lực của chúng ta, cần phải công chiếm được Biên Hoang Tập thì ta mới trăm thảo trừ căn, tiêu diệt dư nghiệt của Đại Giang bang được. Về chuyện này, chúng ta cần hợp tác với Hoàn Huyền, bởi chỉ dựa vào lực lượng của bọn ta thì khó mà làm nổi”.

Hác Trường Hanh ngạc nhiên thốt: “Trận chiến Biên Hoang Tập lần này bang chủ không tin vào Diêu Hưng và Mộ Dung Lân sao?”.

Nhiếp Thiên Hoàn cười khố nói: “Liên quân của Diêu Hưng ít nhất cũng có binh lực đông gấp đôi Hoang Nhân, lại chiếm cả địa lợi, cố thủ trong tập, hơn thế còn dĩ dật đãi lao,

nhưng ta vẫn đánh giá Hoang Nhân cao hơn một bậc. Nhìn Yến Phi mà xem! Nhân tài như vậy biết tìm ở đâu bây giờ? Trong tình thế ác liệt đến vậy mà vẫn có thể xuất thủ đắc lợi làm cho chúng ta tối tăm mặt mũi một phen rồi dẫn Cao Ngạn đi. Chúng ta không thể không thừa nhận trong Hoang nhân đã tập trung những tinh anh có tinh thần mạo hiểm và sức sống mạnh nhất của cả hai miền Nam Bắc, thử hỏi có kẻ nào đánh giá thấp chúng mà không chịu thiệt thòi chứ?”.

Hác Trường Hanh giật mình thốt lên: “Bang chủ!”.

Sát cơ sáng rực lên trong mắt Nhiếp Thiên Hoàn, chỉ nghe lão chậm chậm nói: “Không phải ta nâng cao chí khí của người khác, mà chỉ muốn nhắc nhở các ngươi tuyệt đối không thể đánh giá thấp Hoang nhân. Trận phản công Biên Hoang Tập lần thứ hai này, thắng phụ thế nào ắt sẽ rõ ngay thôi, ngươi sẽ thấy ta có đánh giá sai đám Hoang nhân đó không”.

Hác Trường Hanh muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười nói: “Hoang nhân càng lợi hại càng tốt, địch nhân càng mạnh, đấu chí của chúng ta sẽ càng cao. Giang Hải Lưu trước đây chẳng phải cũng đã cúi đầu trước hoàn của bản nhân hay sao? Cuộc đời phải có đối thủ xứng tầm thì mới có lạc thú, vậy thì ngươi mới trân trọng thành bại. Trường Hanh, ngươi cần nhớ thật kỹ những lời này của ta đó”.

Hác Trường Hanh gật đầu nói: “Trường Hanh mãi mãi sẽ không thể nào quên”.

Nhân thần Nhiếp Thiên Hoàn chợt biến đổi, lộ vẻ từ ái dịu dàng: “Nhã Nhi sao rồi?”.

Hác Trường Hanh chỉ biết cười khổ: “Vẫn đang tức giận, nhốt mình trong khoang thuyền. Ài! Chúng ta ép nó lên thuyền thì muội ấy sao vui được chứ? Cũng may là Nhã nhi còn chưa biết chuyện của Yến Phi và Cao Ngạn, bằng không thì thật không biết đã đập hết bao nhiêu thứ đồ rồi nữa”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Ngươi và nó trước giờ quan hệ rất tốt, theo ngươi thì có thật là nó đã để mắt xanh tới tên tiểu tử Cao Ngạn đó không?”.

Hác Trường Hanh nói: “Nếu trước đây bang chủ hỏi Trường Hanh câu này thì con sẽ khẳng định là không có khả năng này. Tiểu tử Cao Ngạn đó chẳng có chỗ nào tốt, tham tài háms gái, miệng lưỡi ngon ngọt, nói láo mà không chớp mắt, đúng là loại thiếu niên khinh bạc mà Thanh Nhã ghét nhất, không cho hấn mấy cái bạt tay là đã vô cùng nhẫn nhịn rồi. Nhưng... ài! Nhưng sau lần trở về từ Biên Hoang Tập, muội ấy sai người để ý xem có ai giống Cao Ngạn tiểu tử đó đến Lương Hồ này không, lại không chịu tiết lộ xem giữa mình và Cao tiểu tử đã xảy ra chuyện gì. Chuyện này thật khiến người ta phải lo lắng.

Nhiếp Thiên Hoàn chợt hỏi: “Người lấy Nhã Nhi được chăng?”.

Hác Trường Hanh buột miệng thốt lên: “Gi ạ?”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Đây là cách giải quyết tốt nhất, kết thúc mọi chuyện. Nhã Nhi xưa nay đều rất có hảo cảm với người, luận mỹ mạo nhan sắc, Nhã Nhi tuyệt đối có thể làm Lương Hồ đệ nhất mỹ nữ, đời sau này tính tình nó thuần hơn một chút nhất định sẽ là một hiền thê lương mẫu. Ài! hiền thê lương mẫu, ta thật hy vọng sẽ là như vậy, nhưng cũng còn phải xem bản lĩnh dạy vợ của người thế nào nữa đã”.

Hác Trường Hanh vội đáp ứng nói: “Bang chủ!... Bang chủ! Con...”.

Nhiếp Thiên Hoàn lộ vẻ không vui: “Người chê gì Nhã nhi sao?”.

Hác Trường Hanh vội lắc đầu: “Con sao có đủ tư cách chê muội ấy chứ? Vấn đề là xưa nay Trường Hanh đều chỉ coi muội ấy như em gái, muội ấy cũng coi con như huynh trưởng vậy, xưa nay chưa từng có ý nghĩ đến chuyện tư tình nam nữ. Ài! Bang chủ có thể thu hồi mệnh lệnh này được không? Theo con thấy thì nó và Cao Ngạn chỉ chơi đùa với nhau thôi, không phải là thật đâu”.

Nhiếp Thiên Hoàn phì cười nói: “Tên tiểu tử này vừa nghe thấy ta bảo lấy Nhã nhi đã vội thay đổi cách nói. Nhã Nhi đáng sợ vậy sao? Con bà nó, Yến Phi lần này người hại ta thật thảm quá. Thôi được, tóm lại là Nhã Nhi có thể lấy bất cứ ai, cũng không được lấy Cao Ngạn, người mau nghĩ ra cách gì đó, bằng không ta sẽ bắt người lấy Nhã nhi cho xong chuyện đó”.

Hác Trường Hanh nói: “Chỉ cần bang chủ nói rõ những điều này với Thanh Nhã thì nhất định muội ấy sẽ nghe lời thôi”.

Nhiếp Thiên Hoàn lắc đầu: “Ta sao có thể nói cho nó biết cuộc đánh cược với Yến Phi được chứ? Ai mà đoán được nó sẽ có phản ứng thế nào đây? Hơn nữa... hà! Tính cách của nó thế nào chắc người cũng rõ như ta mà phải không?”.

Hác Trường Hanh gật đầu nói: “Rõ ạ, Trường Hanh sẽ nghĩ ra cách gì khác”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Mặc kệ dùng cách gì, chỉ cần khiến tên Cao Ngạn đó hảo mộng thành không là được rồi, nhưng cũng không thể khiến Nhã nhi không vui. Trong mấy câu chuyện người ta hay kể đều có nhắc đến tử vũ chiêu thân gì gì đó, nếu đúng mà phải lên đài tử thí, khẳng định là Cao Ngạn đã bị quét xuống từ hồi đầu tiên rồi, ta thật không hiểu hắn có điểm gì mà lọt được vào mắt xanh của nó nữa”.

Hác Trường Hanh nói: “Thanh Nhã sao chịu cho chúng ta sắp xếp vậy chứ, nếu muối ấy làm đài chủ, chỉ sợ chẳng có mấy kẻ dám lên đài, vạn nhất muối ấy mà cố ý thua cho tiểu tử Cao Ngạn ấy thì chúng ta đúng là mua dây tự trói đó”.

Nhiếp Thiên Hoàn cười khố nói: “Ta chỉ nói tỷ dụ vậy thôi, quan trọng nhất là phải nghĩ ra một cách gì đó, nếu nó thật lòng muốn gả cho Cao Ngạn thì ta cũng không thể vi phạm ước hẹn mà ra tay cản trở, thật là tức đến ói máu mà”.

Hác Trường Hanh không biết nói gì hơn, vội gật đầu nói: “Con hiểu rồi! Trường Hanh nhất định sẽ tìm ra một cách thập toàn thập mỹ”.

- o O o -